

ורבי מאיר אמר, שהכתוב הזה בא ללמד דבר אחר, והוא, שדווקא עיכולי עולה, [כלומר דברים שנתעכלו על מזבח העולה], אם פקעו מעל המזבח, אתה מחזירם למזבח. אבל עיכולי קטורת [כלומר קטורת שנתעכלה על מזבח הזהב], אם פקעו מעל המזבח, אין אתה מחזירם.

אש מנורה מדליקו ממזבח החיצון

נתבאר שהיו נוטלים גחלים מהמזבח החיצון, לתת אותם על מזבח הקטורת^א.

ואמרו, שכמו כן, המנורה שהיו מדליקים בכל יום, היו מדליקים אותה מאש המזבח החיצון, ולא מהאש שעל מזבח הזהב הפנימי.

מתחילה רצו לומר, שעניין זה למד בגזרה שווה, שכן בעניין הקטורת הקרב על המזבח הפנימי נאמר, "יִקְטִיֶּרְנָהּ", והוא עניין הדלקת אש^ב, וכמו כן בעניין הדלקת המנורה נאמר, "צו את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך פתית למאור להעלות נר תמיד" (ויקרא כ"ד ב'), שהוא עניין הדלקת אש, ומעתה, כשם שעל מזבח הקטורת היו מדליקים מאש מזבח החיצון, כך את המנורה היו מדליקים באש מזבח החיצון.

אולם דחו זאת כי אם מגזרה שווה זו, ניתן ללמוד גם באופן אחר, והוא, שכשם שעל מזבח הקטורת היו מדליקים מאש המזבח הסמוך לו [הוא מזבח החיצון], כך את המנורה היו מדליקים באש המזבח הסמוך לו [הוא המזבח הפנימי].

ומסקנת הגמרא, שעניין זה, שהיו מדליקים את המנורה באש מזבח הפנימי, למד מהכתוב, "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" (ויקרא ו' ו'), שכך הוא נדרש, אותה אש שנאמר בה תמיד, היא אש הנרות, שנאמר בהן "להעלות נר תמיד", אותה אש תוקד על המזבח, ואם כן, מהמזבח היו מדליקים את המנורה^ג.

^א יליע מנא לן הא. ואי משום שלמדנו מהכתוב, שהיתה מערכה לצורך זה. הלא כמו כן למדנו שהיתה מערכה לצורך מחתה של יום הכפורים. ואפשר שעניין זה למד מסברא, כי כשבא להקטיר קטורת הסמים, עדיין לא היתה אש אחרת חוץ מהמזבח החיצון, ואם כן ודאי ממנו נוטל, אבל אחר שהקטיר גם על המזבח הפנימי, היה מקום לומר שמעתה נוטל ממנו כל אש שצריך בפנים ולפני ולפנים. ויליע בדבר.

^ב כן פירש רש"י. ותוסי' פירשו שנאמר בקטורת "אש" ממש, במחלוקת קרח, שנאמר, "ותנו בהן אש ושימו עליהן קטרת לפני ה' מקור וקהה האיש אשר יבתר ה' הוא הקדוש רב לכם בני לוי" (במדבר ט"ז ז').

^ג תימה לי, אם כן ניבעי לה מערכה בפני עצמה, כי היכי דמצרכינן מערכה לקטורת בפני עצמה, ואם כן נפיש להו